

архиепископ Јован (Шаховској)
ЦРКВА И ДРЖАВА

Људи питају себе и Тебе, Господе, како се може живјети кроткошћу, смирењем и правдом у овом свијету?.. Није ли то слабост само? Није ли то перманентни пораз? Али, осврни се, човјече, на сву историју земље, и она ће ти дати одговор. Горди и силни претварају се у ништа. Најмоћнији цареви и царства ишчезавају, као сан. Побједници свијета једу траву за

са ишчезава!..

Како је мртва сва та земаљска слава! И памћење свијета о највећим из највећих људи његових – то је само мумија, офарбана и без икаквог лика, која ни у којој мјери не открива драгоцени живи лик човјеков пред Богом, у живој вјечности, у оном вјечном памћењу које да види може само Бог, и које Црква жели сва-

Већи део људи добровољно носи у срцу своје сатанску тегобу. Они су се на њу навикли и често је и не осећају. Напротив, они је још неириметно и увећавају. Уосталом, понекад злобни непријатељ удесетостручава своју тегобу у њима, услед чега постају страшно мрзовољни и малодушни, те рођу и хуле на име Божије. Код људи овога века уобичајена средства за прогоњење туге јесу вечере, карте, плес и позоришта. Међутим, наведена средства потом још више повећавају досаду и мучење срца. Уколико се срећом обрате Богу, њима са срца спада тегоба и они јасно виде да им је раније на срцу лежала велика тежина коју нису осећали. О, колико је много људи који оставише Господа, Извор живе воде, и ископаше себи испроваљиване студенце, који не могу да држе (живу) воду (Јер.2,13). Веома је много код тих људи разваљених студенца, готово у свакога свој. Разваљени студенци су срца наша и страсти наше.

свешти и праведни Јован Кронштадски

скотове, као Навуходносор, или познавају своју убогост у изгнанству, своју ништавност на смртном одру. Нема величине у њиховој само земаљској величини... Послије Тебе, Распетог и Васкрслог, истинска величина је остала само у Твојој Истини.

Са Крста она сија и у овом несавршеном и ка несавршеној величини устремљеном свијету. Како ће она тек да засија у свијету ином, свијету који не ишчезава, као што јутарња ро-

ком човјеку.

Само смирена, Теби предана дјеца, синови Цркве Твоје, сијају истинском славом у вјечности, гдје нема мртвих, него су „сви живи“, јер су – код Бога Живога. И ми видимо те рабове Твоје, духом знамо те синове Твоје; прослављамо у њима Тебе и тиме их љубимо највишом љубављу и славимо их највишом славом.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ

Лк. 6, 17 - 23, зч. 24; Јев. 13, 17 - 21, зач. 355.

јереј Григорије Науменко

СВЕШТЕНИК У ОДБРАНИ ОМЛАДИНЕ ОД ДУХА НОВОГ ДОБА

У заклетви коју даје приликом рукоположења у свештенички чин, пастир Христов обећава: „Душе које су поверене моме старању чувају од свих јереси и раскола, а заблуделе разумити и вратити на пут истине...“ док се у Требнику дословно овако каже: „Зато, пази на себе, духовниче! Јер ако и једна овца пропадне немара твога ради, из твојих ће се руку тражити.“

Да, браћо, свештенослужитељ ће пред судом Божијим дати одговор за сваку душу поверену његовом пастирском старању. Он тада неће бити у стању да се оправда, као што се ни сада не можемо тешити тиме да је он или она својевољно одступио од Цркве; ето, они су заблудели својом кривицом, али зашто сам онда ја, свештеник, ту? Зар нам баш такав пример не даје сам Пастиреначалник, Господ наш Исус Христос, у причи о пастиру који оставља 99 оваца и

проналази ону једну, изгубљену овцу? Нама, пастирима, управо то и говори Господ у Јеванђељу које се чита на дан рождества Цркве, на Духове: „Гледајте, да не презрете једнога од ових малих...“ и даље: „јер није воља Оца нашег небеског да погине иједан од ових малих.“

Један искусни свештеник причао је о поступку којим се користио како би што боље запамтио ту страшну одговорност: у свакој од нити у везу на свом епитрахилу, видео би душу некога из овог стада, за коју ће једног дана морати да да одговор. На тај начин би се, при сваком поклону – приликом вршења богослужења или Светих Тајни – опомињао тих душа, страхујући, усрдно се молећи и надањујући својим старањем за њих.

Да, ми, пастири, одговорни смо за сваку душу, за сваког човека из нашег стада; међутим, ми не можемо свакоме од њих приступити

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

на исти начин; порекло, карактер, пол и, што је најважније, узраст одређеног парохијанина, одређује и наш приступ к њему. Мени је, као младом свештенику, дато послушање да извештавам о

могуће једино у окриљу Цркве. Према томе, рад са сваким из нашег стада састоји се најпре у његовом оцрквењавању. Отуда следи да је наш први задатак при раду са омладином оцрквењавање тих

Интересантан је и текст „Посланица махатми“, који је Н. Рерих донео бољшевицима:

„На Хималајима вас савршено познајемо. Ви сте уништили цркву, која је постала расадником лажи и сујеверја. Уништили сте племство, које је постало прејемником предрасуда. Разрушили сте тамницу васпитања. Уништили сте породицу лицемерја. Сатрли сте војску робова. Уништили сте пауке профита... Избавили сте земљу од новчаних издајника. Признали сте да је религија учење свеобимне материје. Признали сте ништавност личне својине. Ви сте применили еволуцију друштва. Ви сте указали на назначење познања. Поклонили сте се пред лепотом. Принели сте деци сву силу космоса. Отворили сте прозоре двораца. Увидели сте неодложност изградње домова Општег Блага! Зауоставили смо устанак у Индији, када је био превремен, а такође смо признали својевременост нашег покрета и шаљемо вам сву нашу помоћ, утврђујући Уједињење Азије! Знамо, многе изградња ће се завршити у годинама 28 – 31 – 36. поздрав вама који трагате за Општим Благом! Рерих је такође предао Чичерину од тих махатми, ковчег са светом за хиндусе хималајском земљом, „за гроб нашег брата Лењина“.

пастирском раду са младима и тешко да бих ту могао додати нешто ново или нешто посебно: ја једино могу бити од користи тако, што ћу формулисањем и сређивањем неких мисли потпомоћи да разменимо мишљења на ту тему.

Овог пута, дакле, не говоримо о одгајању деце, већ о раду са младима у узрасту од 13 до 25 година.

Конечно, циљ рада са свима који припадају нашем стаду, без обзира на узраст, као и циљ нашег свеколиког пастирства – то је потпомагање процеса спасавања сваке душе из повереног нам стада. Као што нам је напоменуо Владика Митрополит, спасење је

младих душа. Успех наших настојања огледаће се у томе да младић или девојка почну размишљати на црквени начин, односно, у томе да се њихов поглед на свет доведе у хармонију са црквеним.

Категорија људи, коју ми називамо омладином, у свакој парохији неминовно укључује мноштво различитих личности различитих особина, тако да у нашем приступу морамо узети у обзир и састав омладине у датој парохији. Постоји, међутим, један важан закључак, којим би могла бити обухваћена целокупна наша омладина изузев, можда, оне која већ припада цркви. Ради се о то-

ме да сва наша омладина, скоро без изузетка, свој поглед на свет гради на основу савременог система образовања и укључујући се, почев од дечјег узраста, у токове целокупног образовног процеса. Тај поглед на свет сада не само да је нехришћански, већ је и ступио у отворену борбу против хришћанства. Мишљење већине младих већ је прожето антихришћанским системом тумачења постојања. Када младић или девојка дођу у храм Божији на богослужење, када долазе на часове веронауке или на састанке омладинског кружока при својој парохији, њихов поглед на свет (односно, поглед на свет који им је наметнут) долази у сукоб са црквеним. Та млада особа мора да се одлучи за један од три пута:

– на првом путу, он у потпуности пориче црквено учење а често одбацује и саму Цркву (такав човек изгубљен је за Цркву и пастира);

– на другом путу, млади човек изграђује у себи двоструки менталитет и као да на неки начин постаје шизофреничар. Док је у цркви, он размишља на црквени начин; у световној школи, размишља на начин супротан црквеном учењу. Такве особе могу бити чак и врло активне у парохијском животу. Та удвојеност се продужава све дотле док не наступи било каква животна криза: породична трагедија, болест или нешто друго. Та криза приморава младог човека да одабере један одређен поглед на свет и жалосно је што у већини случајева преовлађује онај световњачки, тј. поглед на свет који тако умешно,

упорно и дубоко верујући у њега, предају и укорењују учитељи. У том случају, млади човек прекида са удвојеним веровањем, па и он пориче истинито учење, да би на крају одбацио и саму Цркву;

– наша омладина, на жалост, најређе одабира трећи пут. То је пут потпуног одбацивања световног погледа на стварност и целовитог прихватање истинитог, црквеног мишљења.

Разумљиво је да се ми надамо да ће омладина изабрати трећи, црквени пут. Наша је пастирска дужност да то потпомогнемо и учинимо све што је у нашој моћи како би црквено мишљење било најпривлачније, што значи да младим људима покажемо неистинитост световног и истинитост црквеног пута.

Приступајући том задатку, ми морамо бити свесни да већина наше омладине укључујући чак и оне који на спољашњи начин учествују у црквеном животу тако што прислужују или певају у хору – не само да немају православног поглед на свет, већ су и истински „неправославни“. Они припадају религији хуманизма са њеним нехришћанским погледом на свет, какав им је наметнуо савремени, монолитни систем образовања. Услед тога, оцрквењавање савременог младог човека није процес јачања религиозности маловерног хришћанина; то није ништа друго до мисионарство које понекад из друге религије – непријатељски расположене према хришћанству – преводи у Православље. То је процес замене хуманистичког погледа на свет православним, црквеним схватањем живота.